

だから、一緒に彼らは湿った地面に横たわっているよりもはるかに優れていた寝台にボードから一緒に打た、木に接近していました。

— あなたは、採血時に、私の小さな、それは痛みを伴う何でしたか？ — 私は兄の妹を求めています。

— それは痛くない、— 赤ちゃんは言った — しかし、私はほとんど眠ってしまったし、私の頭が暗くなっていた、そして私は、私たちの母を思い出したし、目が覚めました！

彼らは無血機関とお互いを温め、一緒に、抱きしめる、いくつかの時間のために横たわっていました。そして、彼らの上に、もはやこの世界にいた母親の目に見えない魂を飛びました。しかし、彼女は自分の子供を保護するために彼女ができた最高のよう試みました。しかし母親のサイレント魂を作ることができますか？子供たちのより多くの生体のサイレント悲鳴で唯一の絶望的な戦い。

Галина Таланова

Галина Таланова (Бочкова Галина Борисовна) — автор 6 книг стихов и 2 прозы. Член Союза писателей России. Лауреат премий «Болдинская осень» (2012) и журнала «Север» в номинации «проза» (2012), лонг-листер премии им. А.И. Бунина (2011, 2012). Живёт в Нижнем Новгороде. Биофизик, кандидат технических наук.

Воспоминания сквозь рябь воды

Наши воспоминания изменчивы и подвижны, как облака, которые ветер сбивает в тучи, чтобы однажды разразиться ливнем; как лицо, когда видишь его перед собой утром, днём и вечером, месяц за месяцем, год за годом — оно становится всё прозрачней и делается в конце концов невидимым. А другое лицо вдруг смутно всплывает из глубины колодца памяти: оно неясно и подвижно от дуновения ветра, его так хочется зачерпнуть в ковш ладоней. Но нет, оно остаётся на дне колодца, а набранная вода утекает

меж пальцев. Обернись же, вот оно, это лицо, за твоим плечом, — и протяни руку, чтобы успеть ощутить две солёные дорожки, быстро высыхающие на ветру.

Ей так одиноко, будто в узком пересохшем колодце, куда она случайно соскользнула, пытаюсь дотянуться до воды, которая ей померещилась на дне... Всплывшие на поверхность воспоминания подогнали веслом к лодке, пока никто из близких этого не увидел, нагнулись над водой и даже подержали в ладонях, чувствуя их тяжесть и немного боясь, что они выскользнут — и придётся снова подгонять их к лодке тяжёлым веслом, вытащив его из уключин и грозя потерять равновесие в ветреную осеннюю погоду. А подгонять их было нужно, чтобы быстренько привязать камушек потяжелее и пустить плыть обратно. Она словно тянула и тянула из озера подсознания свои воспоминания и не могла вытащить до конца, будто тяжёлые сверкающие сети, набитые живой запутавшейся в них рыбой...

タラノワ・ガリナ

タラノワ・ガリナは（本名はボチコワ・ガリナ・ボリスソヴナ）6冊の詩集と2冊の散文本の作者です。ロシア作者組合の一員です。ボルディンスカヤ秋賞（2012年）とセヴェル雑誌の散文ノミネーションの賞（2012）を受賞しました。フニン賞のロングリスター（2011, 2012年）です。ニジニ・ノヴゴロドに住んでいます。技術科学の候補者兼生物物理学者です。

水の小波を通っている記憶

私たちの記憶は風が大雨になるために雨雲に集まる雲のように変じやすく素早いです。朝に、昼に、夜に、毎月毎月、毎年毎年見ている彼の顔のように記憶は時間が経てれば経つほど透明になって終わりに見えなくなります。他の顔はいきなり

に井の奥底から浮かびます。顔は風の一吹きで不明で素早いです。その顔を掬びたいが、顔が井の底に残って水が染み通ります。見返って、その顔はあなたの顔の後ろにいます。乾いている涙を感じる時間があるまで手を差し伸べて。

彼女は彼女が想像した水を伸び上げてみて滑れた狭い井のように寂しいです。。。浮かんだ記憶を家の誰も見ないうちにオールで船に押ししました。水上に腰を曲げてさらに記憶の重さを感じながら持ちました。記憶が抜けると少し怖がりました。記憶が抜けたら、また秋の風の日倒れそうになりながらオール受けから取り出された重いオールで記憶を押さなければいけません。押すのは記憶に早く石を結びついて放すために必要でした。彼女は二重意識の湖から自身の記憶を引いてみていましたが出来ませんでした。その記憶は魚で満ちて輝いている魚網のように重かったです。